

aarene netop har ført vort Land ind i den vanskelige Stilling, hvori vi er.

Den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Stauning, var saa ganske sikker paa, at Regeringen ikke mere havde et Flertal bag sig ude i Befolkningen. Det er en Trossag, som det ikke kan nytte at disputere om. Det er et Haab, som det ærede Medlem har, og som vi kommer til at lade ham beholde og glæde sig ved, om han kan det. Men jeg synes ellers, at et saadant Haab er saa uhyre ringe begrundet, thi det ærede Medlem skal huske paa, at der endnu kun er gaaet saa kort Tid, siden vi havde de mange og lange Havnestrejker, som den daværende Regering i Virkeligheden intet gjorde for at komme bort fra, og rejser man ud i Landet og spørger en almindelig Husmand derude, kan man være overbevist om, at han sikkert endnu husker, hvorledes de vigtigste Udførselsprodukter den Gang ikke kunde blive udført, og det led Hjemmene under, og han erindrer ogsaa den store Arbejdsløshed, som fulgte derefter. Da blev der heller intet nævneværdigt gjort fra de styrendes Side for at afhjælpe dette Forhold. Naar det ærede Medlem saa endvidere erindrer Generalstrejken, og hvad dermed fulgte, tror jeg, han meget hurtigt vil komme til det samme Resultat som det ærede Medlem Hr. Rode, da han fra denne Plads for nogle Dage siden udtalte, at Eksperimentet fra Foraaret 1920 havde været for dyrt. Det gentages sikkert heller ikke saa snart. Det hele er kun et godt Aarstid gammelt, saa det ærede Medlem skal se, at selv om det skulde lykkes at faa dannet et Flertal mod den nuværende Regering herinde, vil det vise sig, at det store Vælgerfolk ganske sikkert nok endnu kan huske, hvorledes Forholdene var for halvandet Aar tilbage. Venstre har ved Valgene Gang paa Gang krævet, at vore finansielle Forhold skulde ordnes, og naar Befolkningen har sluttet sig til det Flertal, der nu staar som Basis for Regeringen, tror jeg, at en af de væsentligste Grunde netop er den, at den kræver, der skal bringes Orden i Statshusholdningen. Det venter Vælgerne af Regeringen, men Vælgerne ved ogsaa godt, at man ikke paa en Gang kan bringe Orden i dette Forhold, det maa og skal tage sin Tid.

Det andet store Spørgsmaal, der i Øjeblikket overskygger alle andre, er Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Jeg mener, at ogsaa Arbejdsløshedsspørgsmaalet i nogen Maade er en Følge af det Styresæt med Brug af de mange Penge, vi har haft i Krigsaarene, og dels er det selvfølgelig

ogsaa foraarsaget af hele den Udvikling, der er foregaaet over hele Verden, men det skal jeg ikke komme ind paa.

Med Hensyn til de storpolitiske Forhold deler jeg fuldt ud de Betragtninger, som er gjort gældende af mit Partis Ordfører (Brorsen), og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind paa det.

Jeg havde tænkt mig, at der paa Finanslovsforslaget havde været opført et endnu større Beløb til Igangsættelsen af Statsarbejder, end Tilfældet nu viser sig at være. Jeg havde tænkt det, fordi jeg troede, at man derigennem vilde søge at bøde noget paa den store Arbejdsløshed. Jeg føler mig saaledes ikke saa lidt skuffet over, at der f. Eks. kun er opført 50 000 Kr. til Paabegyndelse af Arbejdet paa Morsø-Banen. Her er nemlig et Statsarbejde, et produktivt Arbejde, som skal gennemføres, og, saa vidt jeg ved, er alt rede til at sætte det i Gang. Jeg forstaar godt, at man i Almindelighed ønsker at bringe Statens Udgifter ned, men jeg kan ikke indse, at man ved Nedsikring af saadanne Bevilinger begynder fra den rigtige Ende, thi selv om alle Summerne til Statsarbejderne betydelig nedskæres, er Pengene derfor dog ikke sparet og i Behold for Statskassen. Stillingen er den, at skaffes der ikke Arbejde, maa Pengene udredes som Arbejdsløshedsunderstøttelse. Selv om man i dette Tilfælde vil hævde, at det er et Statsarbejde, der ikke er absolut paatrængende nødvendigt — jeg skal villig indrømme, at det er et af de Statsarbejder, som eventuelt kan vente, hvis det ikke kan være anderledes —, maa jeg beklage, at man alligevel ikke har villet opføre en saa stor Sum, at man kan paabegynde Arbejdet nu netop i disse arbejdsløse Tider. Og maa jeg tilføje, at Arbejdsløsheden specielt i Nykøbing By er betydelig større, tror jeg, jeg tør sige, end den forholdsvis er i en hel Del af de andre Byer; i Forhold til Folketallet er det vist kun yderst faa Byer i vort Land, der har saa stor Fabriksvirksomhed som netop Nykøbing Mors. De efter Byens Forhold meget store Jernstøberier, der er kendt over hele Landet, Tobaks- og Tekstilfabrikkerne o.s.v. staar saa godt som helt stille, og Byen kan ganske simpelt ikke vedblive at bære de Byrder, som følger med den store Arbejdsløshed. Som allerede nævnt havde jeg derfor haabet, at der paa det foreliggende Finanslovsforslag var opført en saa stor Sum, at Jordarbejdet kunde være paabegyndt ret snart. Jeg synes, jeg havde Grund til at forvente det, naar jeg erindrer, at den højtærede Trafikminister sidste Vinter ud-